

Älgskidskytte Alavus, Österbotten

Vi var ursprungligen fyra stycken som skulle åka till Österbotten. Men dan innan avfärd blev det klart att vi av olika omständigheter skulle bli två äglöpare. Seniorens Aron Johanson åkermark/ Gammelstan och undertecknad i klassen H 40. Resan är främst för att stärka utbytet, lära mer kring arrangemang men även för att det är så otroligt roligt att delta aktivt och träffa våra vänner från Österbotten. Ett stort plus för oss Nordsvenskar är att det pratas Svenska i Österbotten! Efter en lång resa kom vi fram till Osvald Finnes lantbruk 20 km utanför Vasa, där vi skulle få övernatta. Efter att ha blivit bjudna på grillad lax av Osvalds fru, tog jakthistorierna vid, som fortsatte under den tidiga grötfrukosten. Tills det blev bråttom att fara mot nästa by, för att sammanstråla med de övriga deltagarna från området hos Bjarne Berg. Den mycket duktige älgskidskytten, som har lite av signum att oftast köra klassisk skidåkning utan fästesvalla! Vår vän Kurt Holm, Vasa och några till mötte också upp och avfärden mot Alavus startade. Tävligen hade blivit flyttad från Svenska österbottenskustenkusten på grund av snöbrist till Finska österbotten, Alavus, inte långt ifrån Älvsbyhus fabriksetablering och byn/sjön Tuuri där världens största pimpeltävling äger rum var år.

Väl framme på tävlingsplatsen möttes vi av den mysiga tävlingsstämningen, 80 deltagare och en jaktstuga med sprakande stenmurad öppenspis, obligatoriska älghorn och vedeldad bastu utan rinnande vatten. Skidvallning, vallatestning, uppvärmning tog vid. Svenskarna hade problem med fästet, direkt kom en österbottning till undsättning för hjälp. Tjävalla, Aron såg

skeptisk ut, jag nickade och sa att du kan lita på att dom inte vallar bort dig. I fortsättningen blir det bara att valla med tjära, mer perfekt fäste har jag aldrig haft.

En av mina vänner kom förbi, under vallatestningen, den oerhört duktige Älgskidskytte Kari Seppälä. Jag hoppas att han kommer på tävlingar på svensk mark så småningom. Under pratstunden kommer en annan man förbi, och presenteras för mig – Världsmästaren i Olympiskt skidskytte – Heikki Ikola, som numera sadlat över på Älgskidskytte. Vann

Världsmästartiteln på grund av att han var den ende som sköt fullt vid VM.

Tävlingen tog vid, alltid lika roligt, att försöka lyckas i de tre momenten. Lätt bana men kändes lång, alltid lika skönt att få stanna och pusta vid avståndsbedömningen, med visshet att en dag sätter man det perfekta avståndet, men det är svårt.

Skjutningen var besvärlig, halkigt underlag och ibland lite byig vind. Väl i mål var både jag och Aron nöjda. Att komma i topp mot de bästa Finländarna är en omöjlighet, med all deras erfarenhet, men som en av mina finska vänner sa i bastun förra året – det spelar ingen roll om man blir sist, det är roligt i alla fall!

Svenskgänget hade under resan gjort upp att det var avståndsbedömningen som gällde. Aron vann över mig med 2 meter! Gammal var inte äldst denna gång. Jag var bara 4 minuter efter Aron i skidåkningen på de 8,5 kilometerna och var nöjd. Aron gjorde personbästa på totalpoängen. Och jag sköt tävlingspersonbästa 95p, mot Icolas 93p. Det finns alltid något roligt i Älgskidskytte – därav grunden till breddsporten – Det går att lära avståndsbedömning till viss del, men vem som helst kan sätta rätt avstånd, med tur. Skidåkning och skytte går inte att ha tur i. Och är ganska väl vägt mot varandra. Ett poängs bättre skytte motsvarar en minuts bättre skidåkning. Men de Finländare som varit med från början har tävlat i 30 år, 30

tävlingar/ år och åker fort, skjuter fort och därtill bra! Vi svenskar behöver bara lite år och tävlingar på nacken!

Efter tävlingen försätter det trevliga, Bastu, grillkorv och eftersnack. Bastun var som vanligt underbar men omklädningsrummet bestod av 2.25 kvadratmeter där ca. sju personer skulle vistas i omgångar!

Arrangemanget med 80 tävlande var överstökad på 4 timmar med prisutdelning och allt. Mycket beroende av en markörgrav med 18 tavlor och fortlöpande tavelbytessystem så man kunde skicka åkarna en gång i halvminuten. Det är väldigt positivt om en tävling kan vara fort genomförd. Under prisutdelningen tilldelades även bäste avståndsbedömmare hederspris, en kul grej. Inte jag eller Aron, men vi var inte så långt ifrån.

Redan klockan ett på eftermiddagen kunde vi börja återtåget mot Sverige, med erfarenheter och många minnen rikare – Man har inte roligare än man gör sig. Under biltimmarna hem kommer funderingarna om det ”bär sig” och hur ”tullat” detta är att fara länder kring och delta i detta jaktskidskytte. Men det är roligt och inte mer galet än extremskidåkare, världsomseglare eller fjällvandrare som far världen runt i sina intersseutövningar.

Matti Tuuri Älvsby Jaktskytteklubb.